

Barátaimnak

En azért nem halok végtére meg,
mert elhozzák a híreket énhozzám
a jó barátok – tolluk nem remeg! –
költők az Urálban vagy fönt
Csukotkán.

A kritika hozzánk túl szigorú
kiadói szerkesztők bütykös ökle.
De tisztos szó száll – nekik:
háború! –
a lőtéren s a falaknál örökre.

Az ő vitathatatlan igazuk
olajban, fémben van; őrszi a
gyémánt.
Ha Moszkva nem is tudja – nem
hazug:
azért van, mert nem olvashatták
még át.

A század valódi poklaiból
jövünk, honpolgárok – több a
hadaknál:
ne tereltesselek át a folyók,
ne semmisüljön végleg meg a
Bajkál.

Simulj ki, ráncos lelkiismeret,
térdről föl. A lihegés itt csak –
légszomj.
Új szél zúg át Szibéria felett,
s lélegzetetek benne bárkit
szétnyom.

(Rózsa Endre fordítása)

TAMARA RUBCOVA

Bölcsődal

Aludj, kisfiam, aludj.
Odakint, ha csönd van,
jávorszarvasünnő fut
körbe udvarunkban.
A szénánkba belekap
mohón, puha szájjal.
Hallgass, mindjárt elszalad,
bújj össze mamával.
Máshol nem kap vacsorát,
erdőn-mezőn hó van.
Fölleljük majd lábnyomát
reggel kint a hóban.

(Mezey Katalin fordítása)

Apám emlékére

Térdet hajtok a sírhalomnál,
a fejem mélyen lecsügged,
Bocsáss meg, apám, megbocsássál
mindent, ami volt, s mi nem lett.
Azt, hogy futva az élet után
csak vendégnek jártam haza,
s ritkán fordultam, apám, hozzád,
a bizalmasom inkább a mama.
Érdemrendjeid ünnepkor hordtad,
büntudat őrzi szavaid:
„Fölösleges, hogy te is tudjad,

amit a háború tanít. . .”
Merő szemmél nézem a képet,
rajta – negyven esztendeje –
komoly arcú főhadnagy, évek
óta tankok közt telik élete.
Általában sosem hallgattál,
de meséd mindig másról szólott.
Bocsáss meg, apám, nem fogom
már
megismerni háborús sorsod.

(Mezey Katalin fordítása)

VLAGYIMIR IVANOV

Szénakaszálás

Kasza alá hajlítom
zöld füveit a földnek,
s úszik, csak úszik július
levegője, a nyár horizontján,
ahol mint a méz, gyermeki
pillanatok aranya, távolian,
bőség, és fehér felhőkkel
látomások sűrűsödnek tarkán.

Kasza alá hajlítom
zöld füveit a földnek,
megszokott munka, nem-sietős,
a szívem szerint való,
amikor mindent, mi talmi,
oldalra visz el a szél,
s hömpölyögnek a gondolatok
lomhán
az élet partjai mentén, akár a folyó.

Kasza alá hajlítom
zöld füveit a földnek,
és lábaimhoz hull a nyár,
és mind tovább húzódik nyomom. . .
Járőrözik komótosan a munka,
csengve-bongva,
de hengegő kivagyri ne legyen,
s a fény fehérje ne csorbuljon ki
elborulón.

(Kiss Benedek fordítása)

Meddőhalmok

Évtizedek hordták fel őket.
Halmozta csilléknék sora.
Növekedtek és füstölögtek.
Földdé nem válhattak soha.

S földgépek kúsztak a vidékre.
Föl: könnyen. Lefelé: teli.
Az ős terep egyengetése
nagy munkák helyét készíti.

Jók lettek volna menedéknék
tócsák számára, meglehet.
Ám ők belülről egyre égtek:
Köszén-láng marta méhüket.

Kell a salak, utépítéshez.
Mindenki haszna így lehet.
S a domb immár semmit sem érez.
Csak néha sóhajt mélyeket.

Más élet dohogott a mélyben:
Hamut termő, izzó kohó.
S gőzzé párállott észrevétlen
itt fönn az esővíz, s a hó.

Ám e sóhaj felszínre hozza
lelkének még izzó hevét.
És a dolgok emberi haszna
engem nem kárpótol ezért.

Aztán, a meddőhalmok egyszer
kiégtek. Végleg. Holt vidék. . .
De lám: teli nőttek füvekkel.
S rájuk simult az égi kék.

Az ősi gáz, mit mélye ápol,
odalenn még feszül, meleg;
mezozoikus illatától
itt a könnyek is terhesek.

Nem izzottak, nem füstölögtek.
A csönd ütött bennök tanyát.
Ittak hűsét a levegőnek.
Szomjuk enyhét mégsem talált.

Tűz előtt meg nem tántorodna.
Zárt köréből ki nem talál.
Barátom – hát béke porodra!
Béke! Béke porodra már. . .

(Lothár László fordítása)

Cédrustejs

A mezők mint a szőnyegek –
Ülök lomb felett.
A tajgában
Úgy szeretem
A friss cédrustejet.

A cédrus teje jó nagyon.
Levét csorrantja most,
S egy vödörben kavargatom,
Oly édes, illatos.

Micsoda jóízűt iszom!
Úgy erőre kapok.
S mintha vállukkal odafönn
Támaszkodnának felhőfüggönyön
A karcsú cédrusok.

Egy fürge mókus néz rám ott,
Az odúba szaladt,
S én füttyörészve sétálok
A cédrusfák alatt.

(Konczek József fordítása)

Farkasok

Zöld fenyőfa, rezzenő fa
Félve ácsorog,
Éjjel a zöld mezőn ha
Járnak farkasok.

Rémhalálba fagyva áll a
Gyenge őztehén,
Rozsomákra is baj vár a
Tajga közepén.

S jár a horda, ordascorda,
Gögös, vad sereg,
Kutyám borzad és vicsorgat,
Szőre fölmered.

Söpri vállam zöld fa ága,
Földre hull a hó,
S mély az álma: van puskámban
Izmos vasgolyó.

(Konczek József fordítása)